

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

ในอดีตประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ประชาชนมีการทำเกษตรมากกว่าครึ่งประเทศ โดยเกษตรกรไทยมี การทำเกษตรแบบดั้งเดิมที่อาศัยภูมิปัญญาพื้นบ้าน และเชื่อมโยงกับ ทรัพยากรธรรมชาติ ต่อมาการพัฒนาประเทศเป็นไปตามแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ ที่เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อการตลาดและการส่งออก ส่งผลให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจใน ภาคเกษตรกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากการผลิตเพื่อยังชีพ มาเป็นการผลิตเพื่อการค้า ซึ่งเป็นระบบ เศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ ทำให้ภาคอุตสาหกรรมและบริการ เป็นภาคหลักใน ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) แทนภาคเกษตรกรรม และในปี พ.ศ.2531 ประเทศไทยได้มีการเปิดเสรีทางการเงิน มีการเข้ามาของเงินลงทุนจากต่างประเทศ จำนวน มหาศาลส่งผลให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง จนเกิดเศรษฐกิจฟองสบู่ทำให้ ประเทศไทย เผชิญกับวิกฤตการณ์ทางการเงินและภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ในช่วงปี พ.ศ. 2540 มีการเกิด “วิกฤตการณ์ ต้มยำกุ้ง” หากปล่อยไว้จะส่งผลกระทบต่อการพัฒนา ประเทศในระยะยาว และผลสุดท้ายจะกระทบต่อ คุณภาพชีวิตของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม ผู้ด้อยโอกาสที่ไม่สามารถปรับตัวได้ทันกับการ เปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นไปอย่างรวดเร็ว รัฐบาลจึงทบทวนแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยกลับไป ทหารากฐานเดิม คือ ภาคเกษตรกรรมและชุมชน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 จึงมี การปรับเปลี่ยน การพัฒนาให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป โดยให้ความสำคัญกับการ กำหนดทิศทาง การพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศ จากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่ มีรายได้สูงมี ความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติฉบับที่ 12 จึงมียุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคมที่ ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างศักยภาพของชุมชน และ “การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน” ที่เป็นเศรษฐกิจ ระดับฐานรากให้มี ความเข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนพึ่งพาตนเองและได้รับส่วนแบ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ มากขึ้น ต่อมาในปี 2563 ประเทศไทยได้เผชิญกับปัญหาด้านเศรษฐกิจมาในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของ โรค Covid19 ทำให้สภาพเศรษฐกิจของประเทศชะงักงันและหยุดชะงักชั่วคราว ส่งผลต่อสภาพปัญหา ทางสังคม สิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่ของประชาชน ภายใต้สภาพปัญหาดังกล่าวการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของประชาชนวิธีการหนึ่งคือการเน้นกระตุ้นพัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชน หรือระบบที่

เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจชุมชนคือกิจการของชุมชนเกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการ หรือการอื่นๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพันกัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการเพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพา ตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน ผ่านกระบวนการดำเนินการของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน คือ คณะบุคคลที่รวมตัวกัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดทำกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเครือข่าย

แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน เป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาความยากจนของประชาชนและเป็นแนวทางที่สร้างเศรษฐกิจ สังคม และชุมชนให้มีความยั่งยืน เพราะเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนรู้จักใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ทำให้พวกเขาสามารถพึ่งพาตนเองในระยะยาวได้อย่างมั่นคง ซึ่งกลุ่มงานพัฒนาวิสาหกิจเกษตรชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร (2549) ได้อธิบายความหมายของวิสาหกิจชุมชนไว้ว่า วิสาหกิจชุมชน (SMCE หรือ small and micro community enterprise) หมายถึง กิจการของชุมชนที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการหรืออื่นๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการดังกล่าว ไม่ว่าจะ เป็นนิติบุคคลในรูปแบบใด หรือไม่เป็นนิติบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชน และระหว่างชุมชน หรือกล่าวโดยสรุปก็คือ การประกอบการเพื่อการจัดการทุนของชุมชนอย่างสร้างสรรค์เพื่อการพึ่งตนเอง ซึ่งทุนของชุมชนนั้น ก็จะหมายรวมถึงทรัพยากร ผลผลิตทางการเกษตร ความรู้ ภูมิปัญญา วัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น

ในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ.2548 มีเจตนารมณ์เพื่อให้มีการส่งเสริมความรู้ และภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างรายได้ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การพัฒนาความสามารถในการจัดการ และการพัฒนารูปแบบของวิสาหกิจชุมชน มีผลให้ชุมชนพึ่งพาตนเองได้ และพัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็ง พร้อมสำหรับการแข่งขันทางการค้าในอนาคตไม่ว่าในระดับใด รวมถึงการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไปสู่การเป็นผู้ประกอบกิจการในระดับสูงขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 ที่มีจุดมุ่งหมายในการแก้ปัญหาความยากจนและยกระดับคุณภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ของประเทศเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคนไทย ภายใต้แนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเน้นการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชน และสังคมให้เป็นรากฐานการพัฒนาที่สำคัญของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน ด้วยการบูรณาการกระบวนการผลิตบนฐานศักยภาพ และความเข้มแข็งของชุมชนอย่างสมดุล เน้นการผลิตเพื่อการบริโภคอย่างเพียงพอภายในชุมชน รวมทั้งพัฒนาระบบการบ่มเพาะวิสาหกิจชุมชนควบคู่ไปกับการสร้างผู้ประกอบการใหม่ด้วยการพัฒนาความรู้ด้าน

การจัดการ การตลาด องค์ความรู้เกี่ยวกับการผลิตสินค้าที่มีแอลกอฮอล์เฉพาะถิ่น พัฒนามาตรฐานสินค้า การสร้างตราสินค้า การจัดการเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และการพัฒนาทักษะในการประกอบอาชีพของกลุ่มต่างๆ ให้สอดคล้องกับความหลากหลายของชุมชน เพื่อลดความเสี่ยงทางเศรษฐกิจ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549)

จังหวัดสุพรรณบุรีให้ความสำคัญกับการพัฒนาตั้งแต่ระดับชุมชน ตำบล ท้องถิ่น สู่ระดับอำเภอและจังหวัด โดยแผนพัฒนาจังหวัดฯ ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการเพิ่มศักยภาพการผลิตสินค้าเกษตรอรรถุสาหกรรมการให้ได้มาตรฐาน เพื่อการแข่งขันทางการค้าและการพัฒนาที่ยั่งยืน การพัฒนาการท่องเที่ยวและการกีฬา เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์ของจังหวัดสุพรรณบุรี การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใต้การมีส่วนร่วมสู่ความยั่งยืน และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน นอกจากนี้แผนพัฒนาจังหวัดดังกล่าวยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองในด้านต่างๆ ที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดสุพรรณบุรี รวมทั้งได้กำหนดแนวทางการพัฒนาให้สอดคล้องกับสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในรูปแบบของวิถีใหม่ หรือ New Normal สุพรรณบุรีเป็นจังหวัดในภาคกลางด้านทิศตะวันตกของประเทศไทย มีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่มมีแม่น้ำสายสำคัญไหลผ่านจากเหนือจรดใต้สุดของจังหวัด คือ “แม่น้ำสุพรรณบุรี” และพื้นที่บางส่วนเป็นพื้นที่ราบสูง ประชากรในจังหวัดส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรมและกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ บนพื้นฐานทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย และกำลังจะถูกประกาศเป็นลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาตอนกลาง เนื่องจากจังหวัดสุพรรณบุรีเป็นลุ่มแม่น้ำสายหลัก โดยมีแม่น้ำสะแกกรังไหลมาบรรจบเหนือเขื่อนเจ้าพระยา ลำน้ำสาขาที่สำคัญของแม่น้ำเจ้าพระยา ได้แก่ แม่น้ำน้อยแยกออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณจังหวัดชัยนาท แล้วไหลกลับเข้าแม่น้ำเจ้าพระยาอีกครั้งที่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แม่น้ำสุพรรณบุรี แยกออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาและไหลขนานคู่กันไปจนออกสู่อ่าวไทย มีชื่อเรียกต่างๆ กันไป ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปากแม่น้ำ คือ คลองมะขามเฒ่า แม่น้ำสุพรรณบุรี แม่น้ำนครชัยศรี และแม่น้ำท่าจีน คลองบางแก้ว เป็นคลองสายสั้นๆ แยกออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่จังหวัดอ่างทอง แล้วไหลไปบรรจบกับแม่น้ำลพบุรี ซึ่งแยกออกมาจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่จังหวัดสิงห์บุรีเช่นกัน โดยจุดบรรจบอยู่ในเขตอำเภอมหาราช จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ศูนย์ป้องกันวิกฤตน้ำกรมทรัพยากรน้ำ, 2560) มีคำกล่าวว่า สังคมไทยเป็นสังคมลุ่มแม่น้ำ น้ำจึงเป็นปัจจัยกำหนดวิถีชีวิตผู้คน ทำหน้าที่หล่อรวมวิถีถิ่นวัฒนธรรมชุมชนผ่านการผูกโยงพึ่งพิงทรัพยากรและความหลากหลายเชิงชีวภาพของพื้นที่ลุ่มน้ำต่างๆ (สามารถใจเตี้ย, 2557) ด้วยศักยภาพและความสมบูรณ์ของภูมิสังคมพื้นที่จังหวัดสุพรรณบุรีที่ลุ่มแม่น้ำสุพรรณบุรี

ทำหน้าที่หล่อรวมวิถีวิถีวัฒนธรรมชุมชน แสดงให้เห็นถึงความเป็นรากเหง้าทั้งของภูมิประเทศและคน เป็นความหลากหลายทางชีวภาพ วิถีชีวิตและวัฒนธรรม การสร้างความชัดเจนของอัตลักษณ์ที่สะท้อน

ในจังหวัดสุพรรณบุรีมีกลุ่มวิสาหกิจชุมชน จำนวน 875 กลุ่ม ซึ่งกระจายอยู่ในทุกอำเภอของ จังหวัดสุพรรณบุรี เมื่อพิจารณาจำแนกตามกลุ่มหรือประเภทการผลิตสินค้า จะเห็นได้ว่ามีทั้งกลุ่มงาน ด้านการเกษตร กลุ่มงานด้านแปรรูปและผลิตภัณฑ์อาหาร และกลุ่มงานด้านการท่องเที่ยวโดยชุมชน เป็นต้น จังหวัดสุพรรณบุรีมีกลุ่มวิสาหกิจที่ประสบความสำเร็จเป็นจำนวนมาก และกลุ่มวิสาหกิจยังเป็น เป้าหมายในการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก ซึ่งอำเภออู่ทองก็เป็นหนึ่งในอำเภอที่มีกลุ่ม วิสาหกิจประสบความสำเร็จ มีการจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชน จำนวน 200 กลุ่ม จาก 13 ตำบล ตำบลอู่ทองเป็นตำบลที่อยู่ในพื้นที่การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของอำเภออู่ทอง ซึ่งมีกลุ่มวิสาหกิจที่จัด ทะเบียนทั้งหมด 29 กลุ่ม จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาการจัดการวิสาหกิจชุมชน โดยเลือก ศึกษากลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคดิน ตำบลอู่ทอง อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี วิสาหกิจชุมชน บ้านตำนาคดินเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีองค์ความรู้เรื่องพืชสมุนไพรท้องถิ่น อาหาร และภูมิปัญญา ท้องถิ่น เช่น สลัดผักสมุนไพร กาละแม กาละแมเกสรผึ้ง วิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคดินเกิดจากการ รวมตัวกันของประชาชนในพื้นที่ เพื่อขับเคลื่อนในเรื่องการท่องเที่ยวโดยชุมชนในพื้นที่บ้านเขาพระ วิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคดินเน้นกิจกรรมที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการคิดและตัดสินใจ คงเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมท้องถิ่น

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการจัดการวิสาหกิจชุมชนให้ ยั่งยืนด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น กรณีศึกษา วิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคดิน อำเภออู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจชุมชนและศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นอันเกิดจากการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในแต่ละด้าน อาทิเช่น ด้านบุคลากร ด้านการเงินและบัญชี ด้านการผลิต และด้านการตลาด ดังนั้นจึงเป็นเรื่อง สำคัญที่ต้องมีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการจัดการวิสาหกิจชุมชนและนำไปปรับ ใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

1.2 คำถามวิจัย

- 1) บริบทการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน ที่ผ่านมามีการดำเนินการอย่างไร
- 2) ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน เป็นอย่างไร
- 3) แนวทางพัฒนาวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดินให้มีความยั่งยืนด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เหมาะสมควรเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อศึกษาบริบทการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน
- 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน
- 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางพัฒนาวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดินให้มีความยั่งยืนด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1) ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดสุพรรณบุรี ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 5 บ้านเขาพระ ตำบลอุทุมพร อำเภออุทุมพร จังหวัดสุพรรณบุรี และปราชญ์ชาวบ้าน รวมทั้งสิ้นจำนวน 12 คน

2) ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาโดยใช้ระเบียบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Reseach) โดยอาศัยการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลจาก

(1) แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ เอกสาร งานวิจัย วิทยานิพนธ์ และฐานข้อมูลออนไลน์ต่างๆ เพื่อศึกษาความรู้เกี่ยวกับการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน รวมถึงข้อมูลต่างๆ ของวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน

(2) แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ การสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาบริบทการดำเนินงาน ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดิน และเสนอแนะแนวทางพัฒนาวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนานดินให้มีความยั่งยืนด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น

3) ขอบเขตด้านสถานที่

การวิจัยนี้ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่ในการศึกษาเป็น กลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคิน ตำบลอุ้มทะมิก อำเภอกู่ทอง จังหวัดสุพรรณบุรี

4) ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาดังแต่เดือนมกราคม 2567 – เดือนเมษายน 2567

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้ข้อมูลบริบทการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคิน
- 2) ได้ข้อมูลปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคิน
- 3) ได้แนวทางพัฒนาวิสาหกิจชุมชนบ้านตำนาคินให้มีความยั่งยืนด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.6 นิยามศัพท์

วิสาหกิจชุมชน หมายถึง กิจการของชุมชนเกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการหรือการอื่นๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นนิตบุคคลในรูปแบบใด หรือไม่เป็นนิตบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน

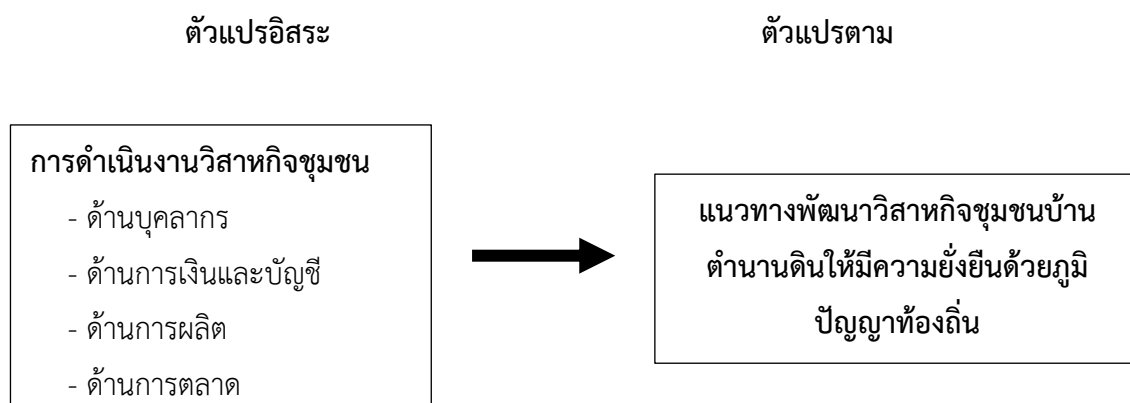
ภูมิปัญญาท้องถิ่น หมายถึง เป็นความรู้ ความสามารถของคนเฉพาะที่เพื่อให้อาจดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับสภาพทางสังคม วัฒนธรรม ตลอดจนลักษณะทางภูมิศาสตร์ของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งถูกสืบสาน ถ่ายทอดต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น

การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีของกลุ่ม ให้บรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพประกอบด้วย ด้านบุคลากร ด้านการเงินและบัญชี ด้านการผลิต ด้านการตลาด โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของสมาชิกภายในกลุ่มการแสดงความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผนในการทำธุรกิจ และการจัดการกลุ่มอย่างมีแบบแผนเป็นระบบ

เศรษฐกิจชุมชน หมายถึง เศรษฐกิจทุกอย่างที่อยู่ในชุมชนและหมู่บ้าน ที่เป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมและคุ้มค่า เป็นการเลี้ยงชีพตนเอง ครอบครัวและชุมชน พอสินค้าเหลือจากการจัดเก็บก็สามารถนำมาแปรรูปและขายให้เศรษฐกิจในชุมชนดีขึ้น

1.7 กรอบแนวความคิด

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสร้างกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยได้ ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย